

melsen af ansøgernes kvalifikationer og fortjenester sætter ansættelsesmyndigheden — der har et vidt skøn på området — i stand til at se bort fra dem.

5. Et løfte, der er afgivet under tilsidesættelse af vedtægtens bestemmelser, kan ikke skabe en berettiget forventning hos løftemodtageren.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

26. oktober 1993 ^{*}

I sag T-22/92,

Roderich Weisfenfels, tjenestemand i Europa-Parlamentet, boende i Bereldange, Luxembourg, ved advokat Günther Maximini, Trier, og med valgt adresse i Bereldange hos Marie-Berthe Weisfenfels, 1, rue de la Paix,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos bistået af Johann Schoo, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af parlamentsformandens to afgørelser af 3. juli 1991 om at udnævne T. og L. til stillinger, der var opslået under reference nr. II/A/645 og nr. II/A/680,

har

^{*} Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C.P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 18. februar og den 5. maj 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Roderich Weisßenfels, har været ansat i Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) siden 1. april 1982. Han har siden 1. januar 1985 været fuldmægtig i lønklasse A6 og har siden 1. juli 1987 arbejdet for Generalsekretariatets Generaldirektorat for Udvalg og Delegationer (herefter benævnt »GD II«).
- 2 Den 10. december 1990 offentliggjorde Parlamentet stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479 vedrørende to stillinger som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A5/A4), nemlig stillingerne nr. II/A/680 og nr. II/A/645 i GD II. Ansøgningsfristen var fastsat til den 21. december 1990. Sagsøgeren ansøgte om disse to stillinger ved ansøgninger af 19. december 1990, som blev modtaget i Ansættelseskontoret ved Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi den 20. december 1990.

- 3 Generaldirektøren for GD II foreslog i en udtalelse, der den 1. februar 1991 blev tilstillet til generaldirektøren for personale, budget og økonomi, at T. blev forfremmet til stilling nr. II/A/680, og at L. blev forfremmet til stilling nr. II/A/645.
- 4 Ansættelsesmyndigheden udnævnte ved afgørelser af 3. juli 1991 T. og L. til de pågældende stillinger.
- 5 Sagsøgeren blev den 9. juli 1991 underrettet om forfremmelsen af L. (stilling nr. II/A/645) og den 18. juli 1991 om forfremmelsen af T. (stilling nr. II/A/680).
- 6 Ved notat af 7. oktober 1991 indbragte sagsøgeren en klage indeholdende et krav om annullation af den afgørelse, hvorved L. var blevet forfremmet, og ved notat af 14. oktober 1991 en klage med krav om annullation af den afgørelse, hvorved T. var blevet forfremmet.
- 7 Formanden for Parlamentet afviste i sin egenskab af ansættelsesmyndighed disse klager ved afgørelse af 10. januar 1992, som sagsøgeren modtog den 13. januar 1992.
- 8 I mellemtiden var sagsøgerens bedømmelse for perioden 1. januar 1989 til 1. januar 1991 blevet underskrevet af den endelige bedømmer den 14. februar 1991. Den 30. april 1991 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til bedømmelsen, og den 25. juni 1991 indbragte han en klage over denne. Den 11. juli 1991 foretog den endelige bedømmer to ændringer i bedømmelsen efter en samtale med sagsøgeren og efter at have hørt dennes overordnede. Som svar på en skrivelse af 26. november 1991 fra sagsøgeren meddelte Parlamentets generalsekretær ham ved skrivelse af 18. december 1991, at han ikke havde haft nogen indvendinger mod at behandle hans sag på ny, og at han havde undersøgt samtlige de forhold, der var omhandlet i sagsøgerens klage af 25. juni 1991. Generalsekretæren meddelte derefter sagsøgeren, at han havde besluttet at opretholde bedømmelsen, således som den forelå efter ændringerne i juli 1991. Ved skrivelse af 19. marts 1992 indbragte sagsøgeren klage

over den endelige bedømmelse. Denne klage blev afvist ved afgørelse truffet af Parlamentets formand den 4. juni 1992.

Retsforhandlinger

- 9 Det er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. marts 1992 har anlagt denne sag.
- 10 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Dog har Retten ved skrivelse af 21. januar 1993 fra justitssekretæren stillet sagsøgte et spørgsmål. Spørgsmålet blev besvaret af sagsøgte ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 3. februar 1993. Et notat af 1. februar 1993 fra generaldirektøren for GD II til Parlamentets juridiske konsulent var bilagt skrivelsen.
- 11 Den mundtlige forhandling fandt sted den 18. februar 1993. Parternes repræsentanter fremsatte deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål. Under retsmødet fremlagde Parlamentet et dokument.
- 12 Efter afslutningen af den mundtlige forhandling har Parlamentet ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 19. februar 1993 besvaret et spørgsmål, som Retten havde stillet under retsmødet. Sagsøgeren har for sit vedkommende fremlagt to skrivelser af henholdsvis 5. og 8. marts 1993.
- 13 Ved kendelse af 16. marts 1993 anordnede Retten genåbning af den mundtlige forhandling.

- 14 Ved skrivelse af 24. marts 1993 fra justitssekretæren anmodede Retten Parlamentet om at fremlægge alle akter i forbindelse med stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479 vedrørende stillingerne nr. II/A/680 og nr. II/A/645. Den 13. april 1993 indleverede Parlamentet disse akter til Justitskontoret. Endvidere anmodede Retten Parlamentet om at sørge for, at generaldirektøren for GD II deltog i det nye retsmøde sammen med Parlamentets befuldmægtigede.
- 15 Efter at have gjort sig bekendt med de af Parlamentet fremlagte akter har sagsøgeren ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 28. april 1993 påberåbt sig et nyt anbringende om tilsidesættelse af den ansøgningsprocedure, der var fastsat i tjenstlig meddelelse nr. 89/4 af 7. december 1989 om fremgangsmåden ved besættelse af ledige stillinger i Parlamentets Generalsekretariat (herefter benævnt »tjenstlig meddelelse nr. 89/4«). Parterne fremsatte på ny mundtlige indlæg i det nye retsmøde, der blev afholdt den 5. maj 1993. Under dette retsmøde gav Parlamentet afkald på sin ret ifølge procesreglementets artikel 48, stk. 2, til at besvare sagsøgerens nye anbringende skriftligt. Men Parlamentet fremlagde dog to dokumenter.

Parternes påstande

- 16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- 1) Sagsøgtes afgørelser af 3. juli 1991 om forfremmelse pr. 1. januar 1991 af tjenstemændene L. og T. til ekspeditionssekretærer (A5/A4), i de ledige stillinger nr. II/A/645 og nr. II/A/680 annulleres.
 - 2) Den afgørelse, der blev truffet den 10. januar 1992 i anledning af sagsøgerens klage, og som blev modtaget af sagsøgeren den 13. januar 1992, indeholdende afvisning af sagsøgtes to klager af 7. og 14. oktober 1991, annulleres, idet den savner grundlag.
 - 3) Det pålægges sagsøgte på ny at behandle de ansøgninger, sagsøgeren indgav den 19. december 1990 under henvisning til stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479, og først at træffe sin afgørelse om forfremmelse efter udvælgelse i medfør af artikel

45, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten og under hensyntagen til Rettens afgørelse, når der er udarbejdet en gyldig udtalelse i henhold til vedtægtens artikel 43 om sagsøgeren vedrørende kalenderårene 1989 og 1990.

- 4) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de af sagsøgeren afholdte udgifter.

17 Parlamentet har i svarskriftet for det første nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at der ikke kan tages hensyn til sagsøgerens klage af 19. marts 1992 ved behandlingen af denne sag.

Subsidiært:

- Sagen udsættes i henhold til procesreglementets artikel 77, indtil der er taget stilling til klagen af 19. marts 1992.

Parlamentet har for det andet nedlagt følgende påstande:

- 1) Frifindelse.
- 2) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 88.

18 Efter den af Parlamentets formand den 4. juni 1992 truffne afgørelse om at afvise

sagsøgerens klage af 19. marts 1992 over bedømmelsen af sagsøgeren har denne i replikken nedlagt følgende yderligere påstande:

- 1) Det fastslås, at bedømmelsesproceduren vedrørende sagsøgeren for kalenderårene 1989 og 1990, herunder generalsekretærens endelige afgørelse af 18. december 1991 og de individuelle vurderinger, der er indeholdt i bedømmelsesformularens punkt 10, første afsnit, er uden retsvirkning.

Subsidiært:

Bedømmelsesproceduren vedrørende sagsøgeren for kalenderårene 1989 og 1990, generalsekretærens endelige afgørelse af 18. december 1991 og de individuelle vurderinger, der er indeholdt i bedømmelsesformularens punkt 10, første afsnit, kendes ugyldige.

- 2) Sagsøgtes afgørelse af 4. juni 1992 om at afvise sagsøgerens klage af 19. marts 1992 annulleres.
- 3) Sagsøgte dømmes til at genåbne proceduren til bedømmelse af sagsøgeren, hvorved det forudsættes, at der udpeges en uvildig bedømmer.
- 4) Sagsøgte tilpligtes ligeledes at betale omkostningerne i forbindelse med dette yderligere krav, herunder de af sagsøgeren afholdte udgifter.

¹⁹ Sagsøgte har i duplikken nedlagt følgende påstande:

- 1) Tillægspåstanden afvises, subsidiært kendes den uberettiget.

2) Sagsøgte frifindes.

3) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 88.

20 Sagsøgeren har i sin skrivelse, der blev indleveret til Justitskontoret den 5. marts 1993, nedlagt følgende påstand:

Samtlige de anbringender, sagsøgte har fremsat efterfølgende (efter den mundtlige forhandling), afvises fra påkendelse i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, med den begrundelse, at de er fremsat for sent.

Formaliteten

Sagsøgerens tredje påstand om, at Retten skal pålægge sagsøgte på ny at behandle sagsøgerens ansøgninger og ikke at træffe afgørelse om at besætte stillingerne nr. II/A/645 og nr. II/A/680, før der er udarbejdet en gyldig bedømmelse

Parternes argumenter

- 21 Parlamentet har fremsat afvisningsindsigelse over for sagsøgerens tredje påstand om fornyet behandling af hans ansøgninger efter udarbejdelsen af en gyldig bedømmelse. Det har gjort gældende, at denne påstand må afvises, idet sagsøgeren alene kan kræve annullation af afgørelser, som han finder bebyrdende. Parlamentet er forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der følger af Rettens dom, uden at der skal nedlægges særlig påstand herom.
- 22 Ifølge sagsøgeren kan hans tredje påstand ikke alene til påkendes, men er også logisk og nødvendig. Han gør gældende, at klagepunkterne kun kan fjernes, såfremt hans ansøgninger til de stillinger, der er genstand for opslag nr. 6478 og nr. 6479, behandles på ny. Efter hans opfattelse skal han stilles i den situation, han

ville have befundet sig i, såfremt den ulovlige begivenhed, som har skadet ham, ikke havde fundet sted. De krævede foranstaltninger skal hindre, at Parlamentet efter annullation af de anfægtede afgørelser faktisk sætter disse i kraft på ny ved nye stillingsopslag, der er »skræddersyet« og forsynet med nye begrundelser. Under den mundtlige forhandling har han tilføjet, at EØF-traktatens artikel 176 alene nævner institutionens pligt til at gennemføre en dom, og at denne gennemførelse vil blive lettet, såfremt Retten dømmer den til at træffe en bestemt foranstaltning.

Rettens bemærkninger

- 23 Med denne påstand anmoder sagsøgeren Retten om straks at rette påbud til den myndighed, der skal opfylde denne dom. Men ifølge fast retspraksis tilkommer det ikke Retten i forbindelse med en legalitetsprøvelse at rette påbud til fællesskabsmyndighederne, da den ikke kan gribe ind i disses beføjelser. Derfor må påstanden afvises.

Tillægspåstanden i replikken

Parternes argumenter

- 24 Parlamentet har i duplikken rejst afvisningsindsigelse over for den tillægspåstand, sagsøgeren har nedlagt i replikken. Parlamentet fastslår for det første, at procesreglementet ikke indeholder bestemmelser om nedlæggelse af tillægspåstande. Tillægspåstanden udgør således et forsøg fra sagsøgerens side på — for sent — at påberåbe sig anbringender, som ikke er gjort gældende i klagen af 19. marts 1992 over den afgørelse, hvorved hans bedømmelse for perioden 1989-1990 blev endelig udarbejdet. Sagsøgeren søger således at omgå det forbud, der er fastsat i procesreglementets artikel 48, stk. 2.
- 25 Parlamentet har endvidere gjort gældende, at klagen af 19. marts 1992 har sin egen genstand, nemlig bedømmelsesprocedurens påståede ulovlighed, og således adskiller sig fra såvel klagerne af 7. og 14. oktober 1991, der havde en anden genstand,

som fra den sag, der blev anlagt ved stævning indleveret den 23. marts 1992. Sagsøgerens tillægspåstand gør det ligeledes umuligt for sagsøgeren, og især sagsøgte, at foretage en nøje gennemgang af de nye argumenter.

- 26 Sagsøgeren har under den mundtlige forhandling gjort gældende, at der ifølge almindeligt anerkendte retsprincipper er mulighed for at nedlægge en tillægspåstand, såfremt dennes genstand som i den foreliggende sag er nært forbundet med genstanden for den oprindelige påstand. Sagsøgeren mener, at alt, hvad der ikke udtrykkeligt betegnes som uantageligt til påkendelse i procesreglementet, kan antages til påkendelse. Men såfremt Retten finder at måtte afvise tillægspåstanden, har han anmodet den om at udskille den fra den foreliggende sag og behandle den som en særskilt sag.

Retten's bemærkninger

- 27 Det bemærkes, at det ifølge fast praksis (jf. f.eks. Retten's dom af 8.3.1990, sag T-41/89, Schwedler mod Parlamentet, Sml. II, s. 79) fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 1, sammenholdt med procesreglementets artikel 48, stk. 2, at et søgsmåls genstand skal være angivet i stævningen, og at en påstand, som nedlægges første gang i replikken, ændrer stævningens oprindelige genstand og derfor må anses for en ny påstand, som følgelig må afvises. I den foreliggende sag fremgår det af stævningen, at denne alene vedrører afgørelserne om forfremmelse af henholdsvis L. og T. Først på replikstadiet har sagsøgeren udvidet og følgelig ændret søgsmålets genstand ved at påstå afgørelsen af 4. juni 1992 om afvisningen af sagsøgerens klage af 19. marts 1992 annulleret.
- 28 Heraf følger, at den tillægspåstand, der er nedlagt i replikken, er en ny påstand, som derfor må afvises.

- 29 I øvrigt giver procesreglementet ikke Retten mulighed for at behandle en ny påstand, der er nedlagt i replikken, som en stævning i henhold til procesreglementets artikel 44. Følgelig må også den påstand, der blev nedlagt af sagsøgeren i retsmødet, nemlig at den yderligere påstand skulle udskilles fra den foreliggende sag og behandles som en særskilt sag, afvises.

Det nye anbringende, der blev fremsat under retssagen, og som vedrører tilsidesættelse af fremgangsmåden for at indgive ansøgning, der er fastsat i tjenstlig meddelelse nr. 89/4

- 30 Under anden del af den mundtlige forhandling, den 5. maj 1993, har sagsøgeren gjort gældende, at T.'s forfremmelse er ulovlig, idet der i hans tilfælde er sket tilsidesættelse af den fremgangsmåde for at indgive ansøgning, der er fastsat i kapitel IV i tjenstlig meddelelse nr. 89/4, som erstatter tjenstlig meddelelse nr. 87/3 af 11. november 1987, og som navnlig fastsætter reglerne for bekendtgørelse af ledige stillinger og indgivelse af ansøgninger. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at T. i begge forfremmelsesprocedurer har indgivet sin ansøgning efter den frist for ansøgningen, der er nævnt i stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479.

Parternes argumenter

- 31 Parlamentet har rejst afvisningsindsigelse over for dette nye anbringende, der er fremsat under retssagen, og som vedrører den for sene indgivelse af T.'s ansøgning. Parlamentet finder, at sagsøgeren kunne have anmodet administrationen om indsigt i ansøgningerne til de to stillinger, der skulle besættes, inden sagens anlæg, eller at han burde have anmodet Retten om at få udleveret alle sagens akter.
- 32 Sagsøgeren er af den opfattelse, at hans nye anbringende kan antages til påkendelse. Han understreger, at han først fik kendskab til de faktiske omstændigheder, han påberåber sig til støtte for sin sag, da han gennemgik akterne vedrørende stillingsopslagene nr. 6478 og nr. 6479, efter at disse akter på Rettens anmodning var indleveret til Justitskontoret. Han gør gældende, at han først fik mulighed for at se akterne vedrørende T.'s og L.'s ansøgninger, efter at Retten havde krævet dem fremlagt.

Rettens bemærkninger

- 33 Indledningsvis skal Retten henvise til, at der ifølge procesreglementets artikel 48, stk. 2, første afsnit, ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 34 I den foreliggende sag fremgår det af akterne dels, at sagsøgeren har opdaget de faktiske omstændigheder, der påberåbes til støtte for det pågældende anbringende, ved gennemgangen af administrationens akter vedrørende de ledige stillinger nr. 6478 og nr. 6479, som Parlamentet efter anmodning havde fremlagt for Retten efter genoptagelsen af den mundtlige forhandling, og som sagsøgeren normalt ikke havde adgang til, dels at sagsøgeren ikke havde mulighed for på anden måde at få kendskab til disse faktiske omstændigheder. Den af Parlamentet påståede mulighed for at kræve indsigt i de øvrige ansøgerses ansøgninger kan ikke i sig selv ændre denne konklusion.
- 35 Således bygger det pågældende anbringende som krævet i procesreglementets artikel 48 på faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne, hvorfor det må tillades fremsat, og formalitetsindsigelsen må afvises.

Realiteten

- 36 Sagsøgeren har til støtte for påstanden fremsat tre anbringender. Det første vedrører tilsidesættelse af artikel 45, stk. 1, og artikel 5, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Det andet vedrører manglende opfyldelse af de mundtlige tilsagn om forfremmelse, han havde fået, og det tredje vedrører tilsidesættelse af den fremgangsmåde for at indgive ansøgninger, som er fastsat i tjenstlig meddelelse nr. 89/4. Først må det tredje anbringende undersøges.

Anbringendet om tilsidesættelse af den i tjenstlig meddelelse nr. 89/4 fastsatte fremgangsmåde for at indgive ansøgning

Parternes argumenter

- 37 Sagsøgeren har til støtte for dette anbringende gjort gældende, at han har konstateret, at en af de to forfremmede tjenestemænd, nemlig T., i begge forfremmelsesprocedurer havde indgivet sin ansøgning efter fristens udløb, og at han hverken havde givet en tilfredsstillende undskyldning for fristoverskridelsen eller fremført tilstrækkelige grunde til støtte for en anmodning om at »stille urene tilbage«. Derfor havde den kompetente tjenestemand i Ansættelseskontoret først afvist den pågældende tjenstemands ansøgninger som indgivet for sent, men to dage senere efter instruks fra sin overordnede og uden forklaring noteret, at de pågældende ansøgninger alligevel var accepteret. Da sagsøgeren også selv var ansøger til de ledige stillinger, finder han, at forfremmelsen af den pågældende tjenestemand er ulovlig, og at afgørelsen herom bør annulleres.
- 38 Parlamentet har under henvisning til afsnit B og C i kapitel IV, »Fremgangsmåde ved indgivelse af ansøgninger« i tjenstlig meddelelse nr. 89/4 uimodsagt af sagsøgeren forklaret, at der findes en generel administrativ praksis, hvorefter tjenestemænd på tjensterejse til Bruxelles eller Strasbourg har mulighed for at indgive ansøgning om ledige stillinger efter fristens udløb. Disse tjenestemænd er under tjensterejsen undskyldt, dels fordi de sædvanligvis ikke har tid til at beskæftige sig med at indgive ansøgninger til ledige stillinger, dels fordi det sædvanligvis er vanskeligt for dem at få kendskab til stillingsopslagene. Administrationen finder, at en tjensterejse, selv om disse tjenestemænd har mulighed for at indgive ansøgning pr. telefax, må betragtes som en undskyldning for forsinkelsen.
- 39 Stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479 blev offentliggjort fra den 10. til den 21. december 1990. For hele denne periode havde T. en gyldig undskyldning. I ugen fra den 10. til den 14. december 1990 var han på tjensterejse i Strasbourg, og han har fremlagt lægeattest for perioden fra den 17. til den 21. december 1990. Under disse omstændigheder har administrationen fundet, at forsinkelsen var undskyldelig.

Rettens bemærkninger

- 40 I stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479, hvorved Parlamentets personale underrettes om, at de to omtvistede stillinger er ledige, henvises der med hensyn til fremgangsmåden for at indgive ansøgninger til tjenstlig meddelelse nr. 89/4. Denne meddelelse, som er underskrevet af generaldirektøren for personale, budget og økonomi, er rettet til hele personalet og skal sikre, at der for tjenestemænd og øvrige ansatte i Parlamentets Generalsekretariat, som ansøger om en ledig stilling, der er bragt til deres kendskab ved opslag, gælder de samme regler for besættelse af ledige stillinger og for bekendtgørelse af disse samt indgivelse af ansøgninger. Der er således tale om et internt direktiv, som indeholder retningslinjer for administrationens praksis, som denne ikke kan tilsidesætte uden begrundelse, idet princippet om ligebehandling i modsat fald ville blive krænket (se f.eks. Domstolens dom af 29.3.1984, sag 25/83, Buick mod Kommissionen, Sml. s. 1773).
- 41 I tjenstlig meddelelse nr. 89/4 omhandles fremgangsmåden for at indgive ansøgning i kapitel IV, afsnit B og C. Det hedder heri:

»B. Ansatte, som arbejder eller er på tjensterejse i Bruxelles og Strasbourg, samt de, der gør tjeneste i de eksterne kontorer, har mulighed for at indsende deres ansøgninger pr. telefax (nr. 43 58 45) under forudsætning af, at de samtidig i særlig konvolut indsender originalen af det pågældende ansøgningskema.

Denne fremgangsmåde gør det muligt at undgå enhver forsinkelse i forbindelse med fremsendelsen til Ansættelseskontoret i Luxembourg.

C. Ansøgninger indsendt efter ansøgningsfristens udløb vil ikke blive taget i betragtning, medmindre forsinkelsen er behørigt begrundet af f.eks. fravær på grund af årlig ferie, tjensterejse eller fravær på grund af sygdom i hele den periode, hvor stillingen er opslået. Begrundelsen for forsinkelsen skal vedlægges ansøgningskemaet i form af kopi af enten ferieanmodningen eller af tjensterejseordren eller af formular F 501 'Meddelelse om fravær på grund af sygdom eller ulykke', som kan fås ved henvendelse til Lægetjenesten.

Ansøgninger, der ikke opfylder disse krav, tages ikke i betragtning.»

42 Det fremgår af de ovennævnte bestemmelser, dels at personale på tjenesterejse i Bruxelles og Strasbourg har mulighed for at søge en opslået ledig stilling pr. telefaks, dels at en ansøgning indgivet efter ansøgningsfristens udløb af en ansøger, der er på tjenesterejse, eller som er fraværende på grund af sygdom i hele den periode, hvor stillingen er opslået, ikke desto mindre tages i betragtning. For så vidt angår de ansøgere, der er på tjenesterejse i Bruxelles eller Strasbourg, fremgår det nemlig på ingen måde af den pågældende tjenstlige meddelelses ordlyd, at de skal indgive deres ansøgninger inden ansøgningsfristens udløb, eventuelt pr. telefaks. Under disse omstændigheder udgør den af Parlamentet nævnte generelle administrative praksis, som ikke er bestridt af sagsøgeren, og som går ud på, at tjenestemænd på tjenesterejse i disse to byer kan indgive ansøgning efter fristens udløb, ikke en tilsidesættelse af ligestillingsprincippet, navnlig ikke da denne praksis er berettiget, idet arbejdsbyrden for tjenestemænd, der er på tjenesterejse i Bruxelles eller Strasbourg, kan hindre dem i at indgive ansøgning om en ledig stilling inden for fristerne.

43 I den foreliggende sag fremgår det for det første af Parlamentets redegørelse under den mundtlige forhandling den 5. maj 1993, at Parlamentet var samlet i ugen fra mandag den 10. til fredag den 14. december 1990. Det fremgår endvidere af akterne i forbindelse med stillingsopslagene nr. 6478 og nr. 6479, der blev fremlagt af Parlamentet efter anmodning fra Retten, at T. som forklaring på overskridelsen af ansøgningsfristen fremlagde en attest på fortsat uarbejdsdygtighed, der var underskrevet af dr. E. Strasbourg mandag den 17. december 1990, og ifølge hvilken det blev foreskrevet ham ikke at arbejde indtil den 7. januar 1991, at T. underskrev sine ansøgninger den 8. januar 1991, og at Ansættelseskontoret i Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi modtog ansøgningerne den 9. januar 1991 samt godkendte dem den 11. januar 1991. Det fremgår endvidere af akterne, at Ansættelseskontoret har godkendt de ansøgninger af 11. januar 1991, som var indgivet af en anden ansøger, der havde været på årlig ferie fra den 17. december 1990 til den 6. januar 1991, og som derefter fra den 7. til den 10. januar 1991 havde deltaget i et møde afholdt af Parlamentets Politiske Udvalg i Bruxelles.

44 På baggrund af ovenstående når Retten til det resultat, at T. ikke var forpligtet til at indgive sine ansøgninger om de ledige stillinger senest den 21. december 1990,

nemlig den dato, der var anført på stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479, og at han var berettiget til at mene, at han havde handlet i overensstemmelse med gældende administrativ praksis. Heraf følger dels, at T. ikke har handlet i strid med den fremgangsmåde for at indgive ansøgning, der er fastsat i tjenstlig meddelelse nr. 89/4, ved at indgive ansøgningerne den 8. januar 1991, dels at administrationen ej heller har handlet i strid med denne fremgangsmåde ved at godkende ansøgningerne.

- 45 I anden del af den mundtlige forhandling den 5. maj 1993 har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at T.'s navn allerede var nævnt i de optegnelser af 7. januar 1991, hvori L. Katgerman — der var rådgiver ved Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi — anførte, hvilke gyldige ansøgninger der var fremkommet efter stillingsopslagene nr. 6478 og nr. 6479, og anmodede generaldirektøren for GD II om inden 15 arbejdsdage fra den 15. januar 1991 at oplyse om sin holdning til de videre foranstaltninger i forbindelse med besættelsen af de ledige stillinger nr. II/A/680 og nr. II/A/645, bekræftede, at Parlamentet fra begyndelsen havde stillet de to forfremmede ansøgere i forgrunden.
- 46 Det må fastslås, at T.'s ansøgninger faktisk er nævnt i de pågældende optegnelser, der er dateret den 7. januar 1991, selv om han først har underskrevet ansøgningerne den 8. januar 1991. Parlamentet har under den mundtlige forhandling på Rettens anmodning og efter at have rådført sig med L. Katgerman forklaret, at de pågældende optegnelser var skrevet på en fortrykt standardformular, hvori var anført navnene på de tjenestemænd, der havde indgivet ansøgning. Optegnelserne var ganske vist skrevet den 7. januar 1991, men blev først videresendt efter den 11. januar 1991, dvs. efter modtagelsen og i givet fald godkendelsen af de forsinkede ansøgninger, bl.a. T.'s. Beviset herfor findes i den håndskrevne angivelse af datoen den 15. januar 1991 som den dato, fra hvilken fristen for at besvare anmodningen om stillingtagen begyndte at løbe.
- 47 Det må for det første fastslås, at T.'s navn ikke er anført i de oversigter af 7. januar 1991, i hvilke de seneste bedømmelser for ansøgerne til stillingerne nr. II/A/680 og nr. II/A/645 gennemgås, mens det forekommer i den supplerende oversigt af 11. januar 1991, for det andet, at alle disse oversigter er vedlagt Katgerman's optegnelser. Heraf kan udledes, at det skyldes en administrativ fejl, at fortegnelserne er dateret den 7. januar 1991.

- 48 Men det er ikke påvist, at de ansøgninger, der er nævnt i Katgerman's optegnelser med datoen 7. januar 1991, ikke er indgivet på behørig vis, og følgelig er fremgangsmåden for at indgive ansøgning ikke blevet tilsidesat.
- 49 Følgelig må dette anbringende forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, og artikel 5, stk. 3

Parternes argumenter

- 50 Efter ansøgerens opfattelse har ansættelsesmyndigheden ikke foretaget en sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning til en forfremmelse, eller af deres bedømmelser.
- 51 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at sagsøgte ikke havde taget de ansøgninger om forfremmelse til stillingsgruppe A5/A4, som han havde indgivet den 19. december 1990 efter offentliggørelsen af stillingsopslagene nr. 6478 og nr. 6479, i betragtning, selv om han opfyldte betingelserne herfor.
- 52 Han har for det andet gjort gældende, at de anfægtede forfremmelser først burde være vedtaget efter udarbejdelsen af hans endelige bedømmelse for perioden 1989-1990.
- 53 Han henviste til, at der indtil dette tidspunkt endnu ikke var udarbejdet nogen gyldig bedømmelse for det nævnte tidsrum, mens der allerede var udarbejdet bedømmelser for de to forfremmede tjenestemænd. Under den mundtlige forhandling den 18. februar 1993 har han tilføjet, at da bedømmerne og de, der skulle træffe afgørelse om forfremmelsen, i dette tilfælde var de samme eller nært forbundne personer, burde bistands- eller omsorgspligten have bevirket, at bedømmelserne blev

udarbejdet hurtigt, navnlig da der var flere ansøgere til samme stilling. Endvidere var fristerne for at bedømme tjenestemændene ikke overholdt i det foreliggende tilfælde. Administrationen kunne efter sagsøgerens opfattelse have udskudt forfremmelsesafgørelserne til juli 1991, således at der kunne tages hensyn til bedømmelserne for alle ansøgere.

- 54 Sagsøgeren har for det tredje anført, at den omstændighed, at der i hans tilfælde, fordi der ikke foreligger nogen bedømmelse for perioden 1989-1990, alene henvises til bedømmelsen for årene 1987-1988, dvs. en bedømmelse vedrørende en periode, der ligger mellem to og et halvt og fire og et halvt år før forfremmelsestidspunktet, er udtryk for manglende objektivitet og følgelig udgør en alvorlig fejlurdering. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at der i andre tilfælde er taget hensyn til nyere bedømmelser, således at det ikke har været muligt at sammenligne bedømmelserne for samtlige ansøgere.
- 55 Sagsøgeren anfører under henvisning til notatet af 1. februar 1991 fra generaldirektøren for GD II til generaldirektøren for personale, budget og økonomi for det første, at det fremgår af dette notat, dels at det ikke er ansættelsesmyndigheden, der har foretaget den i vedtægtens artikel 45, stk. 1, fastsatte »udvælgelse«, dels at afgørelserne om forfremmelse ikke er truffet »efter forslag fra generalsekretæren«, hvilket de skulle have været ifølge deres ordlyd.
- 56 Sagsøgeren hævder endvidere, at det fremgår af notatet af 1. februar 1991, at GD II ikke har foretaget den udvælgelse af ansøgere, der er fastsat i vedtægtens artikel 45. Han fremhæver, at de 15 ansøgere til intern forfremmelse i GD II ikke nævnes i notatet, og der foretages ikke en reel sammenligning af deres fortjenester. Det fremgår af notatet, at bedømmelserne for perioden 1989-1990 blev anvendt som grundlag for forfremmelsesforslaget.

- 57 For en sikkerheds skyld bestrider sagsøgeren, at bedømmelserne ikke var færdige den 1. februar 1991, og at de forfremmede tjenestemænds samtaler med den første bedømmer fandt sted efter den 1. februar 1991. Han har ligeledes bestridt, at de forfremmede tjenestemænds bedømmelser var bedre end hans.
- 58 Endelig bemærker sagsøgeren, at der ved sammenligningen af fortjenesterne hos ansøgerne til forfremmelsen åbenbart ikke er taget hensyn til sammenlignelige oplysninger, eller at disse oplysninger er anvendt forkert. F.eks. er der forskelle i vurderingen af de funktioner, der udøves, af de kvalifikationer og den faglige erfaring, der er opnået uden for institutionen, af ancienniteten i lønklassen og alderen. Idet sagsøgeren på ny henviser til notatet af 1. februar 1991 fra generaldirektøren for GD II til generaldirektøren for personale, budget og økonomi, har han bemærket, at selv om Parlamentet har et vidt skøn, må det i det mindste være muligt for Fællesskabets retsinstanser at forstå de overvejelser, der har ført til en forfremmelsesafgørelse, således at man kan skelne mellem en korrekt adfærd og en vilkårlig adfærd (Rettens dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63). Sagsøgeren forstår ikke, hvorfor de to forfremmede tjenestemænds aktiviteter betragtes som mere værdifulde end hans. Hans fortjenester (uddannelse som jurist, over syv års advokaterfaring og ni års erhvervs erfaring) er fremragende og giver ham stor alsidighed.
- 59 Sagsøgte har for det første fastslået, at sagsøgeren ikke i stævningen har påberåbt sig specifikke argumenter for så vidt angår tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 5.
- 60 Forfremmelsen af L. og T. er sket forskriftsmæssigt og i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik, og forfremmelsesafgørelserne af 3. juli 1991 er truffet under overholdelse af vedtægtens artikel 45 og 5.

⁶¹ Sagsøgte anfører, at stillingsopslagene vedrørende de to stillinger nr. II/A/645 og nr. II/A/680 har været opslået fra den 10. til den 21. december 1990, og at personaleadministrationen derefter ved fire notater meddelte generaldirektøren for det generaldirektorat, som stillingerne hørte ind under, listen over de personer, der havde indgivet ansøgninger, og opfordrede ham til at tage stilling til besættelsen af de pågældende stillinger. Disse notater var ledsaget af oversigter over ansøgenes seneste bedømmelser. På grundlag heraf og i givet fald andre oplysninger foretog generaldirektøren for det kompetente generaldirektorat en foreløbig udvælgelse og meddelte generaldirektøren for personale, budget og økonomi sin holdning ved notat af 1. februar 1991. Personaleadministrationen videregav denne holdning til generalsekretæren, som gennemgik den og tilsluttede sig den kompetente generaldirektørs foreløbige valg. Generalsekretærens formelle forslag skal ses i det udkast til afgørelse, der er forelagt formanden sammen med de øvrige bilag. Herved har han tydeliggjort, at han har tilsluttet sig det valg, som fremgår af notatet fra den kompetente generaldirektør. Endelig har formanden den 3. juli 1991 underskrevet udkastene til afgørelse, der allerede var underskrevet af generalsekretæren.

⁶² Sagsøgte gør gældende, at da de pågældendes bedømmelser vedrørende perioden 1989-1990 endnu ikke var færdige den 1. februar 1991, byggede de forfremmelsesforslag, der blev fremsat denne dato, alle på bedømmelserne vedrørende perioden 1987-1988, også i sagsøgerens tilfælde. Dette fremgår af notatet af 1. februar 1991 og af de den 7. januar 1991 udarbejdede oversigter. Sagsøgte finder i øvrigt, at ansættelsesmyndigheden havde ret til at basere sine forfremmelsesafgørelser dels på de endelige bedømmelser for perioden 1989-1990 vedrørende de forfremmede tjenestemænd, dels på sagsøgerens seneste endelige bedømmelse. Sagsøgte tilføjer, at administrationen ikke har gjort sig skyldig i nogen væsentlig forsinkelse eller tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik for så vidt angår udarbejdelsen af sagsøgerens bedømmelse for perioden 1989-1990, idet den endelige bedømmer først den 11. juli 1991, og ikke den 30. maj 1991, besvarede sagsøgerens bemærkninger til bedømmelsen. Sagsøgte frakender sagsøgeren ret til at kræve, at ansættelsesmyndigheden udskyder sin forfremmelsesafgørelse, indtil der er truffet afgørelse vedrørende samtlige de retsmidler, han har påberåbt sig med hensyn til bedømmelsen. En sådan forsinkelse ville være uforenelig med principperne om god forvaltningsskik eller god forvaltningspraksis.

- 63 Sagsøgte har endvidere understreget, at Parlamentets formand i sin afgørelse af 10. januar 1992 om afvisning af sagsøgerens klage har sammenlignet sagsøgerens bedømmelse for perioden 1989-1990 med de i mellemtiden stedfundne forbedringer med de bedømmelser, der var udarbejdet for de forfremmede tjenestemænd for samme periode. Disse bedømmelser var bedre end sagsøgerens, hvorfor formanden var sikker på, at forfremmelserne var blevet besluttet under overholdelse af retsfor skrifterne.
- 64 Parlamentet har påpeget, at ansættelsesmyndigheden ved forfremmelser har et vidt skøn med hensyn til vurdering af tjenestemænds fortjenester, ikke mindst ved vurderingen af kvalifikationer, der er opnået uden for institutionen, og som ikke har nogen forbindelse med Parlamentets virksomhed. I den foreliggende sag er der i vid udstrækning taget hensyn til de forfremmede tjenestemænds særlige fortjenester, der har forbindelse med deres nuværende erhvervmæssige virke. Dette fremgår af notatet af 1. februar 1991 fra generaldirektøren for GD II, som fremhæver disse fortjenester. Da vurderingen af tjenestemændenes fortjenester har været det afgørende kriterium, har alder og anciennitet ikke haft nogen afgørende indflydelse. Af notatet af 1. februar 1991 fremgår det, at de funktioner, der er udøvet i Parlamentet før fastansættelsen, er tillagt større betydning end erfaringerne, opnået uden for Parlamentet, hvilket er helt legitimt. Derfor nævnes den erhvervserfaring, der er opnået i et kabinet eller i en politisk gruppe, og som har direkte tilknytning til den virksomhed, der siden er udøvet i Parlamentets administration, i notatet, mens den erhvervserfaring, sagsøgeren har opnået uden for Parlamentet, af samme grund ikke er nævnt i dette.
- 65 Parlamentet har under den første del af den mundtlige forhandling den 18. februar 1993 på ny henvist til notatet af 1. februar 1991 fra generaldirektøren for GD II og gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden har holdt sig inden for rammerne af sin skønsbeføjelse, da den fremsatte forslag om forfremmelse af T. og L., og at det trufne valg ikke kan anfægtes. Det drejede sig om besættelse af stillinger som ekspeditionssekretærer i parlamentsudvalgenes sekretariater, som er i direkte kontakt med parlamentsmedlemmerne. Dette kræver i høj grad evne til at udarbejde beretninger og arbejdsdokumenter, stor erfaring på de specielle områder, der dækkes af udvalget, og frem for alt evne og vilje til at arbejde i en lille gruppe, undertiden

under stort pres. De to forfremmede tjenestemænd blev udvalgt, fordi de besidder netop disse egenskaber. Ved en sammenligning mellem de to forfremmede tjenestemænds bedømmelser og bedømmelsen for sagsøgeren viste der sig store forskelle med hensyn til disse færdigheder og evner. Hvad angår kravet i de to stillingsopslag om evne til at arbejde i gruppe har Parlamentet henvist til en begivenhed, der fandt sted i sommeren 1990, og som viste, at sagsøgeren ikke havde denne evne.

Rettens bemærkninger

- 66 For så vidt angår dette anbringende skal det for det første bemærkes, at behandlingen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skal ske i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45, hvori det udtrykkeligt hedder, at »udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjener og de afgivne udtalelser om dem«. Pligten til at foretage denne sammenligning er udtryk for såvel princippet om ligebehandling af tjenestemænd som princippet om ansatte tjenestemænds adgang til karriere (se Domstolens dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149).
- 67 Derfor skal Retten undersøge, om Parlamentet ved udøvelsen af sit skøn har foretaget en forskriftsmæssig sammenligning af ansøgningerne til de ledige stillinger, der er genstand for opslag nr. 6478 og nr. 6479.
- 68 I den foreliggende sag fremgår det af sagens akter, af de dokumenter, Parlamentet har fremlagt efter Rettens anmodning, og parternes indlæg under de mundtlige forhandlinger, at den procedure, der førte til de omtvistede forfremmelser, forløb som beskrevet nedenfor.
- 69 Efter offentliggørelsen den 10. december 1990 af stillingsopslag nr. 6478 og nr. 6479, som vedrørte besættelse af to stillinger som ekspeditionssekretær i GD II, og efter modtagelsen af ansøgningerne, meddelte Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi ved to notater af 7. januar 1991 suppleret ved to notater

af 15. januar 1991, generaldirektøren for GD II navnene på de personer, der havde indgivet ansøgninger, som kunne komme i betragtning. Alle fire notater var underskrevet af L. Katgerman, der var konsulent i førstnævnte generaldirektorat. Sagsøgerens navn findes i de to notater af 7. januar 1991. I disse notater anmodedes generaldirektøren for GD II om at tage stilling til, hvorledes de to nævnte stillinger skulle besættes. De fire notater var ledsaget af oversigter, som bl.a. indeholdt en analyse af ansøgernes bedømmelser for perioden 1987-1988. Sagsøgerens navn var optaget på disse oversigter, som indeholdt en analyse af hans bedømmelse. Efter modtagelsen af disse notater drøftede GD II's ledergruppe, herunder de tre direktører og de forskellige vicedirektører, hvem der skulle vælges.

70 Ved notat af 1. februar 1991 meddelte generaldirektøren for GD II generaldirektøren for personale, budget og økonomi resultatet af ovennævnte drøftelse. Ifølge notatet havde generaldirektøren og hans kolleger i ledergruppen sammenlignet ansøgernes respektive fortjenester og havde af forskellige grunde set bort fra alle ansøgninger om forflyttelse. Ud over ansøgernes bedømmelser havde medlemmerne af ledergruppen kendskab til alle ansøgernes fortjenester, enten fordi de på dette tidspunkt arbejdede eller havde arbejdet i GD II, eller fordi de lejlighedsvis havde været i kontakt med dem. Således fandt gruppen frem til de personer, der bedst kunne komme i betragtning ved forfremmelsen under hensyntagen til en netop igangværende »opvurdering af stillinger fra stillingsgruppe til stillingsgruppe«, og foreslog forfremmelse af T. og L., hvis kvalifikationer, arbejdskvalitet og beredvillighed gruppen havde lært at værdsætte gennem flere år.

71 Under anden del af den mundtlige forhandling den 5. maj 1993, har generaldirektøren for GD II forklaret, hvorledes den procedure, der lå til grund for notatet af 1. februar 1991, var forløbet. For at sikre sammenligneligheden af oplysningerne om alle ansøgerne tog gruppen hensyn til deres bedømmelser for perioden 1987-1988. For så vidt angår de ansøgere, der ikke arbejdede i GD II, gennemgik den ligeledes de personlige akter for at få supplerende oplysninger. Dette blev ikke gjort for så vidt angår de ansøgere, som arbejdede eller havde arbejdet i GD II, idet medlemmerne af ledergruppen allerede gennem deres personlige kontakter havde supplerende oplysninger om disse ansøgere. Under hensyntagen til en række forfremmelses- og stillingsopvurderingsprocedurer, der fandt sted samtidig og gav

andre muligheder for forfremmelser, foretog ledergruppen på grundlag af de samlede bedømmelser og de supplerende oplysninger, den rådede over, en generel vurdering af ansøgerne og sorterede nogle fra, således at der kun var en lille gruppe ansøgere til de omtvistede stillinger tilbage. Ledergruppen sammenlignede derefter de kvalifikationer, som ansøgerne i denne lille gruppe havde, ifølge deres bedømmelser. Denne evaluering øgede afstanden mellem T.'s og L.'s bedømmelser under ét og sagsøgerens bedømmelse. Endelig vurderede ledergruppen fortjenesterne hos ansøgerne i den lille gruppe i forhold til de særlige kvalifikationskrav i stillingsopslagene, hvorpå den valgte T. og L.

- 72 Ved notat af 28. februar 1991 anmodede generaldirektøren for Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi generaldirektøren for GD II om at overveje sit forslag på ny på grundlag af den sammenlignende oversigt, hvoraf det fremgik, at syv ansøgere, der kunne komme i betragtning ved forfremmelsen, havde en bedre bedømmelse end T. og L.
- 73 Generaldirektøren for GD II svarede herpå ved notat af 12. marts 1991. Han understregede, at GD II's ledergruppe havde sammenlignet fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning, og deres bedømmelser, og gjorde gældende, at den tjeneste, som skulle bruge de nye medarbejdere, havde en valgmulighed. Gruppen var gået ud fra, at dens opgave bestod i at indsamle så mange oplysninger som muligt, herunder bedømmelserne for de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved forfremmelse. Formålet skulle være på grundlag af de opgaver, som skulle udføres, og under hensyntagen til antallet af stillinger, der skulle besættes, at anbefale den eller de mest fortjenstfulde ansøgere. Derfor fastholdt han forslagene.
- 74 Generalsekretæren sendte derefter GD II's ledergruppes forslag til Parlamentets formand i hans egenskab af ansættelsesmyndighed. Forslaget blev ledsaget af generalsekretærens officielle forslag til afgørelse. Formandens kabinetsdirektør anmodede ved notat af 16. maj 1991 generaldirektøren for personale, budget og økonomi om at gøre rede for de kriterier, der var lagt til grund ved valget af de ansøgere, som han foreslog forfremmet.

- 75 Generaldirektøren for GD II besvarede kabinetsdirektørens spørgsmål ved notat af 22. maj 1991 til generaldirektøren for personale, budget og økonomi. Han fremhævede, at forslaget om at forfremme T. og L. alene byggede på kriterierne i vedtægtens artikel 45, som var blevet anvendt under hensyntagen til de i de to stillingsopslag nævnte opgaver og kvalifikationskrav. Han forklarede derefter, at de forskellige ansøgere's bedømmelser, der var beskrevet i analytiske oversigter over bedømmelserne for perioden 1987-1988, skulle vurderes under hensyntagen til, om de var udarbejdet før eller efter indførelsen af den nye bedømmelsesmetode, der var fastlagt i 1989 (med angivelse af procenterne for de forskellige karakterer). Således var fire ansøgninger, herunder T.'s og L.'s, blevet valgt.
- 76 Disse fire ansøgere havde det samme antal points (57) i deres bedømmelser for perioden 1989-1990. Ledergruppen havde derfor ligeledes sammenlignet ansøgerens alder og anciennitet og havde på dette grundlag bekræftet forslagene om at forfremme T. og L.
- 77 Formanden underskrev de to forfremmelsesafgørelser den 3. juli 1991.
- 78 Retten fastslår for det første, at det fremgår af det ovenfor anførte, at ansættelsesmyndigheden givet har taget sagsøgerens ansøgninger til de ledige stillinger i henhold til stillingsopslagene nr. 6478 og nr. 6479 i betragtning. Sagsøgerens navn er med på den analytiske oversigt over ansøgerens bedømmelser for perioden 1987-1988, og hans bedømmelse er analyseret. På grundlag af denne oversigt sammenlignede GD II's ledergruppe ansøgerens fortjenester. Det klagepunkt, sagsøgeren har fremført i den forbindelse, må således tilbagevises.
- 79 For så vidt angår sagsøgerens klage over, at administrationen kunne have udskudt forfremmelsesafgørelserne indtil juli 1991, hvor samtlige ansøgere's bedømmelser for 1989-1990 kunne tages i betragtning, skal det bemærkes, dels at forslaget af 1. februar 1991 fremsat af GD II's ledergruppe, som det fremgår af ovenstående, byggede på en analyse af bedømmelserne for 1987-1988, dels at generaldirektøren for

GD II under den anden del af den mundtlige forhandling har bekræftet, at der ikke forelå nogen bedømmelse vedrørende 1989-1990 for nogen af ansøgerne. Bedømmelsesproceduren for perioden 1989-1990 var i gang, men var endnu ikke afsluttet.

- 80 Under disse omstændigheder har de manglende bedømmelser for ansøgerne for perioden 1989-1990 ikke forhindret en sammenligning af deres fortjenester og har derfor ikke haft nogen afgørende indflydelse på fremgangsmåden for besættelse af de pågældende ledige stillinger (Rettens dom af 3.3.1993, sag T-25/92, Vela Palacios mod ØSU, Sml. II, s. 201). Denne konklusion ændres ikke af, at den periode, der dækkes af bedømmelserne for 1987-1988, lå to og et halvt år til fire og et halvt år tilbage i tiden. Ej heller denne omstændighed har forhindret en sammenligning af ansøgernes fortjenester, idet GD II's ledergruppe havde andre oplysninger til rådighed om samtlige ansøgers arbejde og adfærd i tjenesten.
- 81 Med hensyn til klagepunktet om, at Parlamentet har taget hensyn til bedømmelserne for perioden 1989-1990, men ikke til hans, skal det anføres, at GD II's ledergruppe ifølge notatet af 22. maj 1991 først gennemgik bedømmelserne for 1989-1990, efter at formandens kabinetsdirektør havde anmodet den om at redegøre for sine forslag. Kun bedømmelserne for de fire ansøgere, der var blevet udvalgt i begyndelsen af 1991 på grundlag af en analyse af deres bedømmelser for perioden 1987-1988, blev gennemgået.
- 82 Retten fastslår for det første, at det fremgår af sagens forløb, at sagsøgerens argument om, at bedømmelserne for perioden 1989-1990 havde tjent som grundlag for forfremmelsesforslaget af 1. februar 1991, må forkastes. Retten finder for det andet, at gennemgangen af de i mellemtiden færdigudarbejdede bedømmelser for 1989-1990 for de ansøgere, der allerede blev udvalgt i begyndelsen af 1991 — en gennemgang foranlediget af anmodningen fra formandens kabinetsdirektør om en redegørelse for de i begyndelsen af 1991 fremsatte forslag — blot skulle tjene til bekræftelse af et allerede truffet valg og således var udtryk for god forvaltningsskik.

Følgelig udgør den omstændighed, at disse bedømmelser er indgået i overvejelserne, ikke en tilsidesættelse af forfremmelsesproceduren. At den endelige udgave af sagsøgerens bedømmelse for perioden 1989-1990 på dette tidspunkt endnu ikke forelå, kan ikke ændre denne konklusion.

- 83 For det tredje har ledergruppen foretaget en forskriftsmæssig sammenligning af ansøgernes fortjenester, idet den for det første har foretaget en udvælgelse af ansøgerne på grundlag af deres bedømmelser under ét og de yderligere oplysninger, der foreligger, og derefter, efter således at have indskrænket antallet af ansøgere til en lille snæver kreds, har sammenlignet disse ansøgers færdigheder og herefter foretaget en vurdering på grundlag af stillingsopslagene særlige kvalifikationskrav.
- 84 Denne konklusion bekræftes af, at ledergruppen i forbindelse med betingelsen om »evne til at arbejde i grupper«, der udtrykkeligt er fastsat i begge stillingsopslag, har undersøgt sagsøgerens samarbejdsevne. Dette fremgår af den bemærkning, som Parlamentets repræsentant fremkom med i retsmødet den 18. februar 1993 vedrørende et notat, som sagsøgeren ubestridt tilstillede generaldirektøren for GD II den 25. juni 1990, og hvori han erklærede, at det var ham ganske umuligt at samarbejde på nogen måde med V. ('..., dass es mir schlechterdings unmöglich ist in irgendeiner Form mit Herrn V. zusammenzuarbeiten'). I betragtning af den store valgfrihed, ansættelsesmyndigheden råder over på området, måtte den tage dette notat i betragtning som et vigtigt element.
- 85 For så vidt angår sagsøgerens klagepunkt om, at administrationen ved sammenligningen af ansøgernes fortjenester ikke sammenlignede andre fortjenester som f.eks. erhvervs erfaring opnået uden for institutionen, anciennitet i lønklassen og alder, skal Retten henvise til, at ansættelsesmyndigheden ifølge fast retspraksis kan tage hensyn til ansøgernes alder og deres anciennitet i lønklassen eller i tjenesten. Står ansøgerne lige i henseende til kvalifikationer og fortjenester, kan disse forhold endog være en afgørende faktor (Domstolens dom af 24.3.1983, sag 298/81, Colussi mod Parlamentet, Sml. s. 1131).

- 86 Men gennemgangen af bedømmelserne for perioden 1987-1988 viser, at de forfremmede tjenestemænd havde opnået væsentligt højere karakterer end sagsøgeren. Følgelig er hverken lønklassen eller alderen afgørende i den foreliggende sag. Med hensyn til sagsøgerens argument om, at hans fortjenester (juristuddannelse, over syv års advokaterfaring, ni års erhvervsfaring) er fremragende og giver ham stor alsidighed, finder Retten, at hensyntagen til og vurdering af disse faktorer er omfattet af ansættelsesmyndighedens vide skønsbeføjelse, og at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag ikke har udnyttet beføjelsen åbenbart fejlagtigt.
- 87 Endelig fremgår det af det ovenfor anførte, at Parlamentets formand i sin egenskab af ansættelsesmyndighed har tilsluttet sig generalsekretærens officielle forslag, og at han underskrev afgørelserne om at forfremme T. og L., efter at hans kabinetsdirektør havde gennemgået dem. Det må således for det første fastslås, at den kompetente ansættelsesmyndighed i henhold til vedtægtens artikel 45 har truffet afgørelsen om at forfremme T. og L., og for det andet, at de pågældende afgørelser er truffet efter forslag fra generalsekretæren, hvilket også fremgår af deres ordlyd. Sagsøgerens argumenter vedrørende dette punkt må således forkastes.
- 88 Af det ovenfor anførte fremgår, at ansættelsesmyndigheden, som har et vidt skøn ikke alene for så vidt angår sammenligningen af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved en forfremmelse, jf. vedtægtens artikel 45, men også for så vidt angår forfremmelsesafgørelsen, har udøvet sine beføjelser i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45 og ikke har overskredet grænserne for det tilladelige eller gjort forkert brug af sine beføjelser.
- 89 Da behandlingen af sagsøgerens klagepunkter ej heller har vist nogen tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, må anbringendet forkastes som uberettiget.

Anbringendet om manglende opfyldelse af påståede mundtlige løfter om forfremmelse

Parternes argumenter

- 90 Sagsøgeren har gjort gældende, at M., vicegeneraldirektør for GD II, gentagne gange gennem formanden for Udvalget for Forretningsordenen har lovet ham, at han ville blive forfremmet til ekspeditionssekretær med virkning fra 1. januar 1991. De anfægtede forfremmelsesafgørelser er i modstrid med disse forsikringer. Ganske vist er vicegeneraldirektøren ikke ansættelsesmyndigheden, men sagsøgte er dog bundet af sådanne forsikringer og kan ikke handle i strid dermed. På grundlag af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning skulle ansættelsesmyndigheden sørge for hans fortjente forfremmelse til en af de omtvistede ledige stillinger. I første del af den mundtlige forhandling har sagsøgeren tilføjet, at løftet om forfremmelse er afgivet af en generaldirektør, som spiller en vigtig rolle i Parlamentet, og som han således kunne sætte sin lid til.
- 91 Sagsøgte har for det første bestridt, at der er givet sagsøgeren noget sådant løfte. Desuden er mundtlige forsikringer afgivet af en eller anden tjenestemand eller parlamentariker ikke bindende for ansættelsesmyndigheden. Denne har enekompetencen til at foretage udnævnelser efter gennemførelse af en bestemt procedure. Sådanne forsikringer har ingen retlig værdi og kan ikke skabe berettigede forventninger, som en ansøger til en forfremmelse kan påberåbe sig.

Rettens bemærkninger

- 92 Retten bemærker vedrørende det påståede tilsagn fra vicegeneraldirektøren for GD II om forfremmelse af sagsøgeren til ekspeditionssekretær, at et sådant løfte — forudsat at det er afgivet — ikke kan skabe en berettiget forventning hos sagsøgeren, idet det er afgivet uden hensyntagen til vedtægtsbestemmelserne (jf. Rettens dom af 14.5.1991, sag T-30/90, Zoder mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 207).

- 93 Følgelig må dette anbringende forkastes.
- 94 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgte må frifindes i det hele, uden at det er fornødent at tage stilling til, om der kan tages hensyn til sagsøgerens klage af 19. marts 1992 over sin bedømmelse for perioden 1989-1990 i den foreliggende sag.

Sagens omkostninger

- 95 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Men i henhold til samme procesreglements artikel 88 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.
- 96 Men i betragtning af dels, at Parlamentet har afvist sagsøgerens klager af 7. og 14. oktober 1991 ved skrivelse af 10. januar 1992 fra Parlamentets formand, i hvilken skrivelse der ikke er redegjort for, hvorledes GD II's ledergruppe var nået frem til forslagene om at forfremme T. og L., eller hvorledes administrationen var nået frem til ansættelsesmyndighedens afgørelser om forfremmelser, og dels, at det ikke kan udelukkes, at denne mangel på oplysninger kan have foranlediget sagsøgeren til at anlægge sagen, bør Parlamentet i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, dømmes til at erstatte sagsøgeren halvdelen af de af ham afholdte udgifter.
- 97 Følgelig skal Parlamentet betale sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens. Sagsøgeren betaler selv den anden halvdel af sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Parlamentet betaler sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens. Sagsøgeren betaler selv den anden halvdel af sine omkostninger.

Bellamy

Kirschner

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. oktober 1993.

H. Jung

C.W. Bellamy

Justitssekretær

Afdelingsformand